

Lucy Parsons, 1853–1942

«Είμαι Αναρχική, γιατί ο αναρχισμός φέρει στη μήτρα του το σπόρο της ελευθερίας»

Όπως είπε μια φορά ένας μπάτσος κατά τη διάρκεια της ζωής της, η Λούσι Πάρσονς (Lucy Parsons) είναι «πιο επικίνδυνη από χίλιους ταραξίες». Ήταν τόσο ισχυρή η αντιεξουσιαστική της παρουσία, που 62 χρόνια μετά το θάνατό της, το επαναστατικό πνεύμα της Λούσι Πάρσονς (1853-1942) εξακολουθεί να διεγείρει το μίσος της αστυνομίας του Σικάγο.

Προσφάτως, μια νέα γενιά «οργανωμένων ληστών», όπως αποκαλούσε την αστυνομία, αντιτάχθηκε σθεναρά, την άνοιξη του 2004, σε μια πρόταση της Περιφέρειας του Σικάγο για τα πάρκα να δώσει το όνομά της σε ένα μικρό πάρκο στην βορειοδυτική πλευρά της πόλης (που κάποτε έζησε η Λούσι), προς τιμήν της. Κατά κάποιον τρόπο, αυτή η αμείωτη σφοδρότητα της συνεχιζόμενης αστυνομικής βεντέτας εναντίον της, λείπει πολλά περισσότερα για την κληρονομιά της ως αναρχική από όσα θα μπορούσε να πει ένα χρηματοδοτούμενο-από-το-δήμο πάρκο.

Η Λούσι Πάρσονς γεννήθηκε το 1853 στο Ουάκο, του Τέξας πιθανότατα ως κόρη σκλάβων, αφού είχε ρίζες Μεξικάνικες, Αμερικανικές (Ινδιάνικες) και Αφρικάνικες (η ίδια απορρίπτει πως έχει Αφρικανικές ρίζες). Μεγάλωσε στο Τέξας, υπήρξε μάρτυρας του Εμφύλιου Πολέμου καθώς και της ρατσιστικής βίας της Κου Κλουξ Κλαν και άλλων τρομοκρατικών οργανώσεων που ακολούθησαν, κάτι που μάλλον την βοήθησε να σχηματίσει την ύστερη ιδεολογία της για τον αγώνα και την αντίσταση.

Μεταξύ του 1869 και 1871, γνωρίστηκε με τον Άλμπερτ Πάρσονς, έναν νεαρό που μπήκε στον Ομοσπονδιακό στρατό στα 16 του για να αποδράσει από το σπίτι του. Μετά τον εμφύλιο έγινε Ριζοσπάστης Δημοκρατικός. Μετά τον γάμο του, το ζευγάρι στοχοποιήθηκε από την Κ.Κ.Κ σε ένα κύμα ρατσιστικής τρομοκρατίας. Για να ξεφύγουν απ' τη βία, μεταφέρθηκαν στη βόρεια πλευρά του Σικάγο, όπου άρχισαν να χιτίζουν τον μύθο τους ως ριζοσπάστες θεωρητικοί, νεωτεριστές και οργανωτές του αγώνα για τα δικαιώματα των εργατών.

Ο γάμος τους, ωστόσο, δεν ήταν προφανώς νόμιμος, αφού οι νόμοι για την επιμιξία (νόμοι που απαγόρευαν το γάμο ή τη συμβίωση μεταξύ μελών διαφορετικών φυλών) εμπόδιζαν διαφυλετικούς γάμους τότε.

ΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΛΙΜΑ ΤΟΥ 1870

Οι Λούσι και Άλμπερτ έφτασαν στο Σικάγο το 1873, όπου ο Άλμπερτ βρήκε δουλειά ως τυπογράφος στην «Chicago Times». Ήταν μια δύσκολη εποχή για τον εργαζόμενο λαό σε όλη την επικράτεια, ιδιαιτέρως σε βιομηχανικές πόλεις όπως το Σικάγο, επειδή η χώρα είχε πέσει σε οικονομική ύφεση (την χειρότερη έως τότε που ονομάστηκε και "Panic of 1873"), αφήνοντας εκατομμύρια ανθρώπους άνεργους. Η ψήφιση του Εργασιακού Νόμου περί Συμβάσεων επέτρεψε στις αμερικανικές επιχειρήσεις να υπογράψουν συμβόλαια και να εισάγουν αλλοδαπούς εργάτες. Ένα τεράστιο, ανειδίκευτο κύμα εργατών αναπτύχθηκε στο Σικάγο, το οποίο οδήγησε τους μισθούς προς τα κάτω. Ο εργατικός πληθυσμός, εν τούτοις, ριζοσπαστικοποιήθηκε με την εισαγωγή της σοσιαλιστικής και αναρχικής ιδεολογίας στις ΗΠΑ.

Η μεγάλη απεργία των σιδηροδρομικών το 1887 (1) ήταν το γεγονός-κλειδί για την μεταμόρφωση της Λούσι Πάρσονς σε αναρχική. Όπως έχει δηλώσει, «ήταν το πρώτο κρούσμα με το οποίο άρχισα να συνειδητοποιώ το "εργατικό ζήτημα"». Όλο αυτό τον καιρό ο Άλμπερτ Πάρσονς είχε στοχοποιηθεί και δεν μπορούσε να βρει δουλειά λόγω των απόψεών του για τα δικαιώματα των εργαζομένων.

Στη βιογραφική εισαγωγή του βιβλίου «Lucy Parsons: Freedom, Equality & Solidarity, Writings & Speeches, 1878-1937, Charles H. Kerr, Chicago, 2003» η Gale Ahrens (2) υποστηρίζει ότι οι σεξιστικές προσπάθειες για να την δούμε μόνο σε σχέση με τον άντρα της, αποκόβει αυτή την μαχήτρια της ελευθερίας από την ανεξάρτητη συμβολή της στη ριζοσπαστική ιστορία και είναι απλά προσπάθειες «να κυρτώσουν την αιχμηρότητα της καυτής αλήθειας της Λούσι Πάρσονς».

Ας επισημάνουμε πως συχνά θεωρούνταν πιο «επικίνδυνη» από τον άντρα της, επειδή αυτή ήταν τόσο αφοσιωμένη στις πεποιθήσεις της που αφορούσαν τα δικαιώματα των φτωχών. Η Λούσι ήταν επίσης απειλητικά μαχητική ως αγωνίστρια και ριζοσπάστρια, καθώς αρνήθηκε να αναλάβει το ρόλο της νοικοκυράς.

Μολονότι είναι περισσότερο γνωστή ως γυναίκα του Άλμπερτ Πάρσονς (Albert Parsons), έναν από τους θρυλικούς μάρτυρες του Χέιμαρκετ του 1886, ήταν από μόνη της μια περίφημη υποκινήτρια. Αυτή η εντυπωσιακά προκλητική γυναίκα αφιέρωσε όλη της τη ζωή στην επίλυση των προβλημάτων των φτωχών, στην επίτευξη ίσων δικαιωμάτων για τις γυναίκες και τις μειονότητες, στην κατάργηση της μισθωτής σκλαβιάς, της ιδιωτικής ιδιοκτησίας και του Κράτους.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΛΟΥΣΙ ΣΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΟΥ ΧΕΪΜΑΡΚΕΤ

Αξίζει εδώ να εστιάσουμε στον ρόλο της Λούσι στα γεγονότα του Χέιμαρκετ. Η Λούσι, επηρεασμένη τόσο από θυμό όσο και από υπερηφάνεια που ο άντρας της θα πέθαινε για την πίστη του στον αναρχισμό, ηγήθηκε μιας εκστρατείας επιείκειας. Γύρισε όλη τη χώρα διαδίδοντας πληροφορίες σχετικά με την άδικη δίκη, μαζεύοντας επίσης και πόρους για το σκοπό της. Όπου πήγαινε, η Λούσι γινόταν δεκτή από ένοπλους αστυνομικούς οι οποίοι της απαγόρευαν την είσοδο σε αίθουσες συνεδριάσεων.

Στις σκληρές της προσπάθειες για να σώσει τις ζωές των καταδικασθέντων, η Λούσι αντιμετώπισε κι άλλη μάχη, αυτή μέσα από τις τάξεις του εργατικού κινήματος. Ο ηγέτης των Knights of Labor (Ιππότες της Εργασίας), η ομάδα που συμμετείχε η ίδια για πάνω από δέκα χρόνια, πήρε μια σκληρή στάση απέναντι στους ακτιβιστές του Χέιμαρκετ. Ο Τέρενς Πάουντερλυ (Terence Powderly), ηγέτης των Ιπποτών, πήρε μια παθητική στάση στον αγώνα για τις ώρες εργασίας. Αντιτέθηκε στις απεργίες, αποθαρρύνοντας συχνά τα μέλη της ομάδας του στο να χρησιμοποιήσουν τέτοιου είδους μέσα για την κατάκτηση των απαιτήσεών τους.

Ακόμα κι αν βρέθηκε χωρίς την υποστήριξη των Ιπποτών, η Λούσι συνέχισε την περιοδεία των ομιλιών της, κερδίζοντας το όλο και μεγαλύτερο ενδιαφέρον του λαού για την υπόθεση του Χέιμαρκετ, κάνοντας τεράστιο όνομα.

Οι προσπάθειες της Λούσι δεν επηρέασαν τα δικαστήρια του Κυβερνήτη του Ιλλινόις ο οποίος βρισκόταν κάτω από πολιτική πίεση για την εκτέλεση των ανδρών, αν και όλα τα στοιχεία εναντίον τους ήταν έμεσσα και σαθρά. Οι τέσσερις άντρες εκτελέστηκαν στις 11 Νοέμβρη 1877. Η Λούσι πήγε τα δύο παιδιά της να δούνε για τελευταία φορά τον πατέρα τους, αλλά συνελήφθη μαζί με τα παιδιά της την έκλεισαν σε φυλακή, την ξεγύμνωσαν βίαια και την άφησαν γυμνή μαζί με τα παιδιά της σ' ένα κρύο κελί μέχρι τον απαγχονισμό του συζύγου της. Με δάκρυα μετά την απελευθέρωσή της, ορκίστηκε να συνεχίσει να πολεμά την αδικία ακόμα και αν ο άντρας της είχε δολοφονηθεί και φοβόταν πως θα είχε και αυτή την ίδια μοίρα.

Μετά την εκτέλεση η Λούσι έζησε μέσα στη φτώχεια, παίρνοντας οχτώ δολάρια την εβδομάδα από την Pioneer Aid and Support Association, μια ομάδα που συγκροτήθηκε για τη στήριξη των οικογενειών των μαρτύρων του Χέιμαρκετ και άλλων που μάχονταν ανιδιοτελώς για τα εργατικά συμφέροντα. Αυτό δεν σημαίνει πως σταμάτησε τη δράση της...

ΤΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟ ΖΗΤΗΜΑ

Η Λούσι θεωρούσε πως η καταπίεση των γυναικών ήταν αποκλειστικά ριζωμένη στην οικονομική τους εξάρτηση από τους άντρες.

Γι' αυτό το λόγο, στα 1880, ίδρυσε το Συνδικάτο Εργαζόμενων Γυναικών του Σικάγο (Chicago Working Women's Union), το οποίο απαιτούσε ισότιμη μισθοδοσία για ισότιμη εργασία και μάλιστα υποστήριξε πως στις γυναίκες πρέπει να καταβληθεί μισθός για τις δουλειές του σπιτιού (3). Όσο για την ψήφο, όπως η «συνάδελφός» της Έμμα Γκόλντμαν, η Πάρσονς δεν εξαπατήθηκε από τις απατηλές υποσχέσεις των εκλογικών πολιτικών και απέρριψε τη συμμετοχή της στο κίνημα των σουφραζετών. «Το θέμα είναι πως το χρήμα και όχι οι ψήφοι είναι αυτό που κυβερνάει το λαό», δήλωνε η Λούσι, και συνεχίζοντας είπε πως «Η ψηφοφορία είναι το χάρτινο πέπλο που κρύβει τα τρικ».

Ωστόσο, ενώ η ίδια υποστήριξε την επιλογή σε ότι αφορά την αναπαραγωγική διαδικασία για τις γυναίκες, παρέμεινε ακλόνητα αντίθετη με τις έννοιες του ελεύθερου έρωτα που υιοθέτησε η Γκόλντμαν. Μέσα στο 1890 υπήρξε ρήγμα στο

αναρχικό κίνημα γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο. Η Λούσι πίστευε πως ο γάμος και η οικογένεια υπάρχουν φυσικά στην ανθρώπινη υπόσταση και επέκρινε τα αναρχικά φυλλάδια που είχαν άρθρα που επιτίθονταν σ' αυτούς τους θεσμούς. Οι ομιλίες της ενάντια σ' αυτά τα ζητήματα, που ένωθε πως ήταν πολύ χαμηλότερα σε σημασία από την άμεση δουλειά ενάντια στην καπιταλιστική καταπίεση, την απομάκρυναν από άλλους αναρχικούς ηγέτες.

Η ΓΕΝΙΚΟΤΕΡΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΤΗΣ ΣΤΟ ΚΙΝΗΜΑ

Ένα άλλο επίμαχο ζήτημα που είχε αντήρηση στην τρέχουσα πολιτική συζήτηση είναι η φύση της εμπλοκής της Πάρσονς με το Κομμουνιστικό Κόμμα. Στην Εγκυκλοπαίδεια της Αμερικανικής Αριστεράς, η μοναδική της βιογράφος, Carolyn Ashbaugh δήλωσε, «Μετά από χρόνια σχέση με το Κ.Κ., αυτή προσχώρησε το 1939». Αγανακτισμένη με αυτό που αντιλαμβάνεται ως «έναν απρόσεκτο και αβάσιμο ισχυρισμό», η Ashgens προσπαθεί να αποκαταστήσει την στάση της Ashbaugh που υποβαθμίζει την αφοσίωση της Πάρσονς στην Αναρχία. Για παράδειγμα, όταν η Λούσι μια φορά παραδέχτηκε τη «σύνδεση με τους Κομμουνιστές (μέσω της Διεθνούς Εργατικής Άμυνας)», στον ίδιο λόγο της το 1930, διακηρύττει πως «Είμαι Αναρχική, γιατί ο αναρχισμός φέρει στη μήτρα του το σπόρο της ελευθερίας».

Μαζί με τον Άλμπερτ ήταν απ' τα ιδρυτικά μέλη της International Working Peoples Association- IWPA (Διεθνής Ένωση Εργαζομένων) στο Σικάγο. Ήταν επίσης αυτή που προσκάλεσε τους αναρχικούς να συγκροτήσουν την μεγάλη αναρχοσυνδικαλιστική οργάνωση, IWW τους γνωστούς ως Wobblies.

Τα άρθρα της στην εφημερίδα «The Socialist» (τη δεκαετία 1880) σκιαγραφούν την άποψή της ότι καπιταλισμός και κράτος είναι αδιαχώριστα δεμένα: «Κάντε το λαό να συνειδητοποιήσει ότι αυτοί οι ληστές κατέχουν περιουσίες (προϊόν τεράστιας απλήρωτης εργασίας) υπό την πρόφαση των νόμων που αυτοί οι ίδιοι έχουν θεσπίσει και με την ανοχή των υπολοίπων που στέκονται απ' έξω και λιμοκτονούν...».

Σ' έναν λόγο της γύρω στο 1890, για τις Αξίες της Αναρχίας, εξηγεί «σ' αυτή τη φιλοσοφία πιστεύω πως μπορώ να βρω τις κατάλληλες συνθήκες για την πλήρη ανάπτυξη των ατομικότητων μέσα στην κοινωνία, η οποία ποτέ δεν μπορεί να είναι κάτω απ' τους περιορισμούς της κυβέρνησης».

Στον λόγο της το 1905 στο Ιδρυτικό Συνέδριο των Βιομηχανικών Εργατών του Κόσμου (IWW) δήλωνε: «Η άποψή μου για την απεργία του μέλλοντος δεν είναι να κάνουμε απεργία και να περιμένουμε να πεινάσουμε, αλλά να απεργούμε και να μένουμε στους χώρους όπου δουλεύουμε, να κάνουμε κατάληψη στα μέσα παραγωγής...».

Συνειδητοποιώντας το πόσο σημαντική για ένα κίνημα είναι η δυνατότητα έκδοσης και η έντυπη προπαγάνδα, προσθέτει ως επιμελήτρια του αναρχικού εντύπου «The Liberator», το οποίο χρησιμοποιήθηκε κατά πολύ σαν μέσο επικοινωνίας και προπαγάνδας των IWW: «Δεν υπάρχει άλλος τρόπος να χτιστεί ένα κίνημα, να αναπτυχθεί και να παραμείνει ισχυρό παρά μόνο μέσα από την ύπαρξη εντύπου, τουλάχιστον εβδομαδιαίου, αν δεν μπορεί καθημερινό [...] Το 'The Liberator' είναι το μόνο αγγλόφωνο αναρχικό έντυπο προπαγάνδας στην Αμερική· για τον λόγο αυτό, οι σύντροφοι κι οι φιλικά προσκείμενοι απ' όλα τα μέρη της χώρας θα έπρεπε να νιώθουν ως καθήκον να υποστηρίξουν αυτό το έντυπο, να γράψουν σε αυτό, να συνεισφέρουν οικονομικά και να κάνουν την επιτυχία του προσωπικό τους μέλημα». Ταυτόχρονα, την περίοδο αυτή, η Lucy γράφει μία ιστορία του εργατικού κινήματος, αναφέροντας σχετικά: «Οι αναρχικοί γνωρίζουν ότι μια μεγάλη περίοδος εκπαίδευσης πρέπει να προηγηθεί οποιασδήποτε θεμελιώδους αλλαγής στην κοινωνία, ως εκ τούτου δεν πιστεύουν στα παρακαλετά για ψήφο και τις πολιτικές εκστρατείες, αλλά στην ανάπτυξη της ελεύθερης σκέψης».

Το δοκίμιό της, «Στους Αλήτες» (1884), είναι χαρακτηριστικό των απόψεων της Λούσι κι εκεί τη βλέπουμε να καλεί τους εξαθλιωμένους απ' τη φτώχεια «να μάθουν τη χρήση των εκρηκτικών!» (να πραγματώσουν δηλαδή την προπαγάνδα με την πράξη) αντί να παραδοθούν στην απελπισία τους και να αυτοκτονούν.

Η Λούσι Πάρσονς πεθαίνει τελικά στις 7 Μαρτίου 1942 από φωτιά που ξέσπασε στο σπίτι όπου έμενε. Ακόμη και μετά το θάνατό της το Κράτος τη θεωρούσε απειλή κι έτσι οι μπάτσοι που μπήκαν στο σπίτι μετά την πυρκαγιά μάζεψαν όλα τα προσωπικά της έγγραφα και τα έντυπα που είχε στην κατοχή της...

Πηγές:

<http://recollectionbooks.com/siml/library/NopperMoreDangerous.htm>

http://womenshistory.about.com/od/socialism/p/lucy_parsons.htm

http://socialjustice.ccnmtl.columbia.edu/index.php/The_Early_Years

<http://lucyparsons.org/biography-iww.php>

<http://www.rassias.gr/1087PARSONS.html>

https://athens.indymedia.org/front.php3?lang=el&article_id=1439623

Σημειώσεις της μετάφρασης:

1) Το καλοκαίρι του 1877, μια απ' τις πιο μαζικές απεργίες της Αμερικανικής ιστορίας έλαβε χώρα σε απάντηση στην οικονομική ύφεση. Οι σιδηροδρομικοί σε όλη τη χώρα εισχώρησαν στην απεργιακή φρουρά για να διαμαρτυρηθούν για τις περικοπές μισθών που θέσπισε ο Σιδηρόδρομος της Βαλτιμόρης του Οχάιο. Το Ιούλη, η απεργία μεταφέρθηκε στο Σικάγο, όπου οι σιδηροδρομικοί διεξήγαγαν έναν μαχητικό αγώνα με συγκρούσεις με τους μπάτσους, σαμποτάζ στις γραμμές κι ένα διάχυτο αντάρτικο.

2) Η Γκέιλ Άρενς συμπεριλαμβάνεται στους σουρεαλιστές του 2012 (πρώτη στη λίστα).

3) Αυτό το αίτημα επανήλθε από την αφάνεια στα μέσα της δεκαετίας του 1970, από την ριζοσπαστική φεμινιστική οργάνωση Lotta Feminista, στην Ιταλία που ζούσε την πιο ριζοσπαστική της περίοδο.

αναδημοσίευση από Λυσσασμένους Προλετάρους